

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

3356

Vragen van de leden **Arib** en **Dijsselbloem** (beiden PvdA) aan de ministers voor Wonen, Wijken en Integratie en van Justitie over *uitspraken van de Imam Bahaeddin Budak*. (Ingezonden 13 juni 2008)

1
Wat vindt u van de suggesties die deze Imam deed om geen aangifte te doen van verkrachting, als antwoord op een vraag van een 17-jarig Turks meisje dat door haar neef werd verkracht?¹

2
Is het u bekend of de mening om in gevallen van verdenking van verkrachting geen aangifte te doen, breed wordt gedeeld binnen Milli Görüs?

3
Zijn u meer gevallen bekend – in én buiten de kring van Milli Görüs – waarin er sprake was van suggesties tot het niet doen van aangifte in geval van verkrachting? Zo ja, wat is uw mening daarover?

4
Deelt u de mening van directeur Dales van Hogeschool InHolland dat het voorstellen om geen aangifte te doen van verkrachting niet in de «Nederlandse rechtsorde» past? Zo ja, wat gaat u doen om genoemde

voorstellen te voorkomen? Zo neen, waarom niet?

5
Indien de mening om geen aangifte te doen van verkrachting breed gedeeld wordt, bent u dan bereid een campagne te voeren gericht op Turkse vrouwen om ze juist te stimuleren aangifte te doen van verkrachting door wie dan ook gepleegd?

6
Klopt het dat deze Imam als docent verbonden was aan de «Imamopleiding» van de Hogeschool InHolland? Welke kwaliteitseisen worden gehanteerd voor docenten voor deze opleiding?

7
Deelt u de mening dat dit soort uitspraken indruisen tegen het beleid dat gevoerd wordt om geweld tegen vrouwen in gezinnen tegen te gaan? Zo ja, op welke manier worden dit soort opvattingen – in én buiten de kring van Turkse vrouwen – bestreden?

Toelichting:

Deze vragen dienen ter aanvulling op eerdere vragen terzake van het lid Fritsma (PVV), ingezonden 12 juni 2008 (vraagnummer 2070822590) en van het lid Kamp (VVD), ingezonden 12 juni 2008 (vraagnummer 2070822690).

¹ De Pers, 10 juni 2008.

Antwoord

Antwoord van minister **Vogelaar** (Wonen, Wijken en Integratie), mede namens de minister van Justitie. (Ontvangen 26 augustus 2008), zie ook Aanhangsel Handelingen nr. 3031, vergaderjaar 2007–2008

1
Imam Budak heeft het advies gegeven op een anoniem forum, aangesproken in een vertrouwensrol. Hij heeft gemeend het vraagstuk vanuit verschillende invalshoeken te moeten benaderen omdat hij naar eigen zeggen geen informatie had over de (familie)situatie en de relatie tussen het slachtoffer en haar neef. In het advies legt hij een drietal opties voor. De eerste optie is een aanklacht indienen en de gang naar de rechter. De tweede optie luidt: «Als je bang bent dat jouw familie je gaat verstoten voor iets waaraan jij geen schuld hebt is het wellicht beter om dit niet aan je familie te vertellen.» Indien de dader hier misbruik van probeert te maken adviseert de imam om «dit toch aan iemand te vertellen zodat je neef hiervoor vreest. Laat je zeker niet misbruiken en wees niet bang om dit probleem toch met iemand te bespreken die je vertrouwt.» De laatste optie is «hem vergeven en afspreken dat dit nooit meer gebeurt». Ik realiseer mij dat er in sommige situaties voor vrouwen een hoge drempel bestaat om

aangifte te doen, bijvoorbeeld omdat de dader een familielid is. Ik vind het echter onaanvaardbaar dat vrouwen uit angst voor represailles van familieleden of anderen in hun directe omgeving in sommige gevallen geen aangifte doen. Zij moeten juist aangemoedigd en ondersteund worden om aangifte te doen, zodat de dader kan worden gestraft.

2

Ik heb vooralsnog geen reden te veronderstellen dat de mening om in gevallen van verdenking van verkrachting geen aangifte te doen breed wordt gedeeld binnen Milli Görüs, zoals blijkt uit antwoord drie.

3, 4 en 5

In Nederland is verkrachting een ernstig misdrijf. Alles moet eraan gelegen zijn om daders die zich hieraan schuldig maken te berechten. In die zin deel ik de opvatting van de voorzitter van het college van bestuur, de heer Dales, dat geen aangifte doen van verkrachting niet strookt met de uitgangspunten van de Nederlandse rechtsorde. Het is algemeen bekend dat vrouwen die het slachtoffer zijn geworden van een seksueel misdrijf het moeilijk vinden om naar de politie te stappen. Ik beschik niet over kennis van individuele zaken waarbij het doen van aangifte expliciet is ontraden. Ik heb geen reden te veronderstellen dat de mening om in gevallen van verdenking van verkrachting geen aangifte te doen breed wordt gedeeld binnen de Nederlands-Turkse gemeenschap. Zoals reeds aangegeven vind ik dat in alle gevallen aangifte moet worden gedaan en de dader moet worden gestraft. Onderzoeken naar huiselijk geweld en eengerelateerd geweld in de familiesfeer geven aan dat het taboe van de problematiek, opvattingen dat problemen zoveel mogelijk binnen de familie moeten worden opgelost, angst voor schande, onzekerheden over politieoptreden en de gevolgen daarvan de weg naar de politie kunnen belemmeren. Het is onaanvaardbaar dat vrouwen uit angst voor represailles van familieleden of anderen in hun directe omgeving in sommige gevallen geen aangifte durven te doen. Deze vrouwen bevinden zich in een extra kwetsbare positie omdat het ze aan steun ontbreekt in hun

directe omgeving. Dit is ook de reden waarom het kabinet extra investeert in de aanpak van seksueel en huiselijk geweld, onder meer met het programma «Veiligheid begint bij Voorkomen». Bovendien werk ik samen met de minister van Justitie aan de aanpak van eengerelateerd geweld. Als onderdeel hiervan voeren vier migrantenkoepels – Vluchtelingenorganisaties Nederland, het Inspraak Orgaan Turken, het Samenwerkingsverband van Marokkanen in Nederland en de Samenwerkende Turkse Organisaties Overijssel – het meerjarige preventieprogramma «Aan de goede kant van de eer» uit. Binnen dit preventieprogramma investeren de deelnemende migrantenorganisaties ook in het verbeteren van contact en samenwerking met professionele instanties, zoals de politie. Ik zie dit als een langetermijninvestering om een veilige omgeving te creëren, zodat vrouwen gemakkelijker aangifte doen en de daders kunnen worden gepakt.

6

De heer Budak is in deeltijd verbonden aan de lerarenopleiding islamgodsdienst van de Hogeschool InHolland en niet aan de opleiding Imam/Islamitisch geestelijk werker. Er bestaan geen wettelijke kwalificatie-eisen voor docenten aan een hogeschool. Bij een instelling in het hoger onderwijs bepaalt het bevoegd gezag wie het meest geschikt kan worden geacht. De richtlijn van Hogeschool InHolland is dat docenten aan de lerarenopleiding dienen te beschikken over een WO-opleiding en een eerstegraads bevoegdheid.

7

Zie antwoorden drie tot en met vijf.